

El protagonista de la setmana

Toni Martí Cap de Govern. Ens va posar l'ai al cor amb un missatge a la nació de tints gairebé apocalíptics; els funcionaris, en peu de guerra.

Teoria i pràctica del patriotisme (econòmic)

ANDRÉS
LUENGO

Va ser apel·lar **Toni Martí** al patriotisme del ciutadà en general i del banquer en particular, i pensar en aquella gloriosa frase que sempre lluita per emergir quan hom, encara que sigui escaldenc i fill de barber, treu a passejar aquest noble sentiment. Una del doctor **Johnson** i que ens estalviarem de repetir aquí, vostès comprendran. Però és que ens parlen de pàtries, de nacions i de tota la pesca, i el doctor i jo ens duem la mà a la cartera, per si un cas.

La cosa és que **Martí** es va encomanar dilluns al patriotisme per sortir del marasme. Cal estar fet d'una pasta molt especial per demanar patriotisme als diners, opacs i apàtrides per definició. Que els ho diguin als grecs. iO als argentins que van viure el tobotronc del

corralito! Un s'imagina l'expressió del **tío Gilito** amb el \$ gravat a les ninetes dels ulls, i això és probablement el més pròxim al sentiment de patriotisme que alguns que vostès i jo sabem experimentaran mai. M'hi jugo un peix, per dir-ho com la **Rodoreda**, que els va sonar més convincent, però molt més, quan **Martí** va apel·lar a l'interès particular del personal. Una cullerada d'oli de ricí, va venir a dir, per evitar una

El Moisès

Li caldrà fortalesa per conduir el poble a través del Sinaí de la crisi. S'han acabat els gestos. Fets: retallada als funcionaris amb sous alts; congelació salarial a la resta, i IRPF. No li tremola el pols. És clar que només s'ha atrevit amb els servidors públics.

dràstica solució a la grega. Ja saben: un de cada cinc funcionaris fora, i anar fent.

Dilluns, en fi, ens va sorprendre amb el posat greu que demanen les altes ocasions: encarcerat, mecànic, ostensiblement incòmode en el paper de dolent, equivocant sistemàticament l'èmfasi gestual, amb les lògiques dificultats de dicció de qui s'estrena amb el teleprompter.

A anys llum, per dir-ho ras i curt, de la distància curta, el territori natural de l'home del poble que és i que es reclama, i que tan bons rèdits li dona al casal de jubilats i a l'escudella de Sant Antoni, i ho deixem aquí per no allargar-nos. La sort que té és que, a diferència del seu predecessor, **Bartumeu** i el Breu, el fill del barber disposarà de tota una legislatura per convèncer-nos que ell no és dolent, no, és que **Xavi Casals** l'ha dibuixat així. ≡

IL·LUSTRACIÓ DE XAVI CASALS

